

Arrest

nr. 182 954 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 1 september 2016 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 oktober 2016 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 september 2016 onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 4 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.09.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

[A.M.F.] [...]

[A.M.S.] [...]

Beweerde nationaliteit: Somalië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De heer [A.M.F.] roept medische elementen in en de medische attesten zijn op zijn naam opgesteld. Het is dus in de eerste plaats aan hem om een bewijs van nationaliteit en identiteit voor te leggen.

Betrokkene legt in de aanvraag 9ter een Somalisch paspoort voor met nummer A013669136. Uit informatie van de Federale Politie dd 28.09.2015, die zich in het administratief dossier bevindt ,blijkt dat het paspoort met nummer A013669136 uitgereikt op naam van [A.M.F.] een vervalsing is. Betrokkene heeft gepoogd de Belgische overheid te misleiden.

Betrokkene legt een nationaliteitsverklaring dd. 23.09.2014 van de Somalische ambassade te Brussel voor. Uit de COI-Focus dd. 01.04.2014 blijkt het volgende: In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, [A.M.A.], vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen.

Betrokkene legt alsook een geboorte-akte voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde Somalische afkomst. In de beslissingen van het CGVS en RVV is het volgende opgenomen:

“Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (verder CGVS) er niet in geslaagd bent uw beweerde Somalische nationaliteit aannemelijk te maken. Zo blijkt tijdens u[w] gehoor voor het CGVS dat uw geografische, etnografische en socio-politieke kennis over Somalië ernstige lacunes vertoont. Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een paspoort op naam van [A.M.F.] (nr. 01369136) kan enerzijds gezegd worden dat, om enige bewijswaarde te hebben, documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.” (Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dd. 27.08.2009 –[A.M.F.])

“Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (verder CGVS) er niet in geslaagd bent uw beweerde Somalische nationaliteit aannemelijk te maken. Zo blijkt tijdens u gehoor voor het CGVS dat uw geografische, etnografische en socio-politieke kennis over Somalië ernstige lacunes vertoont. (...) en uit uw antwoorden kan worden afgeleid dat u door uw beperkte kennis van Somalië, ondanks het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd, pogingen doet om uw werkelijke herkomst te maskeren. Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten.” (Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming[s]status dd. 27.08.2009 – [A.M.F.] en [A.M.S.])

In de bevestigende beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18.01.2010 is het volgende opgenomen: “De Raad stelt vast dat zowel verzoeker als verzoekster tijdens hun verhoren in gebreke bleven essentiële kenmerken van de Somalische samenleving te duiden. (...) Verzoekers kennis van de Somalische taal is op zich onvoldoende om zijn nationaliteit aan te tonen. (...) De door de Commissaris-generaal correct weef[r]gegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. (...)De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Noch verzoeker, noch verzoekster toont een band aan met Somalië”

Betrokkene legt in zijn aanvraag alsook een attest voor van de ambassade dd 13/1/2016. Dit document onthefte betrokkene niet van de verplichting een bewijs van nationaliteit en identiteit voor te leggen.

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3^e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Gezien deze elementen is het onmogelijk om een medische appreciatie te maken wat betreft de beschikbare behandeling in het land van herkomst of verblijf.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen – fax: 02 274 66 11).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 4 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [A.M.F.]

[...]

beweerde nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 4/3/2016, betekend op 17/3/2016”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker op 9 oktober 2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Het beroep dat verzoeker tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten instelde werd bij arrest nr. 163 183 van 29 februari 2016 door de Raad verworpen. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt derhalve niet langer het voorwerp uit van een procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet. Zij tonen dan ook niet aan dat zij een belang hebben bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient niet meer te worden ingegaan op de door verweerder met betrekking tot de tweede bestreden beslissing opgeworpen exceptie.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk de Somalische nationaliteit zouden hebben/ van Somalische afkomst is;

aangezien de motivering van de bestreden beslissing quasi EXACT DEZELFDE is als de eerdere onontvankelijkheidsbeslissingen van DVZ (o.a. deze van 04.03.16);

aangezien er aldus in de thans bestreden beslissing MET GEEN WOORD wordt gerept over het nieuwe stavingstuk, hetwelke hij bij zijn aanvraag art. 9ter Vw. dd. 01.09.16 voegde, zijnde de moederschapstest uitgevoerd door een erkend labo in België (LIFE-ID uit ZWIJNAARDE) waaruit blijkt dat verzoeker met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de (biologische) zoon is van mevrouw [A.M.] [...], dewelke de Somalische nationaliteit heeft en woont onder permanent verblijfstatuut in België;

aangezien de bestreden beslissing hierdoor van elke redelijkheid, zorgvuldigheid én motivering is ontbloot daar enerzijds wordt gesteld dat de stukken, dewelke verzoeker aanbrengt ofwel beweerdelijk vals zijn ofwel niet dienend / stavend én anderzijds men onomwonden in het algemeen stelt dat de werkwijze van de Somalische autoriteiten bij het afleveren van identiteitsdocumenten/bewijzen NIET BETROUWBAAR IS zodat verzoeker iedere normale en gebruikelijke mogelijkheid wordt ontnomen om zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aan te tonen;

aangezien het hierdoor juist NOODZAKELIJK was voor DVZ om expliciet te motiveren waarom in casu de moederschapstest ja dan nee kan weerhouden worden als bewijs van identiteit, nationaliteit en afkomst;

aangezien voorts - voor zoveel als nodig - kan opgemerkt worden dat nochtans de heer [A.M.F.] bij de aanvraag art. 9ter. Vw. van 12.04.13 (alsook bij de aanvraag van 04.11.10) kopie van zijn Somalische paspoort bijvoegde alsook kopie van zijn Somalische geboorte-akte en eveneens kopie van de Somalische geboorte-akte van zijn echtgenote;

aangezien n.a.v. de behandeling van de eerste aanvraag art. 9ter. Vw van 04.11.10 noch in de ontvankelijkheidsbeslissing noch in de ongegrondheidsbeslissing enige twijfel werd geuit door DVZ omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoekers;

aangezien een kopie van een nationaal identiteitsdocument bij de aanvraag volstaat (zie o.m. RvS 2 oktober 2013, 224.932);

aangezien ook in de ontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 29.05.13 ook géén twijfels werd geuit omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoeker en aldan de gegevens (standpunt CGVS) waarop de bestreden beslissing zich thans baseert reeds beschikbaar waren;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.10.16 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet

enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

Volledigheidshalve verwijst de verweerder naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878) . De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing “Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.” (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

En ook :

“De vaststelling dat verzoeker in gebreke bleef om zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken volstaat om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Ingevolge het ontbreken van deze stukken wordt verweerder immers de mogelijkheid ontnomen te verifiëren of verzoeker in zijn land van herkomst de medische zorgen die hij stelt nodig te hebben niet kan verkrijgen. De bewering van verzoeker dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, niet zou toelaten een aanvraag om

machting tot verblijf onontvankelijk te verklaren omwille van het ontbreken van de vereiste overtuigingsstukken inzake de identiteit van de aanvrager is zonder meer incorrect. In deze kan verwezen worden naar de memorie van toelichting (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35), waar wordt gesteld dat “de aanvraag van de machting tot verblijf niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.” (R.v.V. nr. 60.068 van 20 april 2011)

Verzoekende partij werpt op dat in casu geen rekening gehouden zou zijn met de moederschapstest, waaruit zou moeten blijken dat zij de Somalische nationaliteit heeft.

Verweerder laat gelden dat in de aanvraag om machting tot verblijf in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 31.08.2016 verzoekende partij zelf uitdrukkelijk het volgende heeft genoteerd:

“Teneinde hun identiteit en nationaliteit te bewijzen, brengen cliënten in bijlage kopie bij:

- het vervallen Somalisch paspoort van [A.M.F.];*
- een nationaliteitsverklaring m.b.t. [A.M.F.] dd. 23.09.14 afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel;*
- de Somalische geboorte-akte van mevrouw [A.M.S.];*
- een attest dd. 13.01.16 van de Somalische ambassade te BRUSSEL, opgesteld op verzoek van [A.M.F.], waarin wordt bevestigd dat de ambassade voorlopig geen bevoegdheid meer heeft tot aflevering van Somalische paspoorten en/of identiteitskaarten;*

Aldus voldoen cliënten zondermeer aan de vereisten van het huidige art. 9bis/ter m.b.t. het voorleggen van een sluitend identiteitsbewijs.”

Het DNA-verslag werd derhalve niet ingeroepen als bewijs van de identiteit van verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris toetste de opgeworpen documenten aan art. 9ter Vreemdelingenwet, en kwam na grondig onderzoek tot het besluit dat verzoekende partij haar identiteit niet afdoende bewezen had op basis van de documenten die zij zelf voorlegde.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening gehouden zou hebben met het moederschapsattest dd. 15.07.2016 om haar identiteit aan te tonen, nu verzoekende partij zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven dat dit attest niet werd aangevoerd ter staving van haar identiteit.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van de daadwerkelijk ingeroepen documenten, die geen van allen volstaan om de identiteit van verzoekende partij aan te wijzen, tot de onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet te besluiten.

Voorts verwijst verzoekende partij opnieuw naar het gevoegde kopie van haar Somalische paspoort, kopie van haar geboorte-akte en de geboorte-akte van haar echtgenote.

Verweerder verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Uit het administratief dossier blijkt dat het Somalisch paspoort vervalst werd. Dit kan dan ook niet als identiteitsbewijs dienen.

Met betrekking tot de geboorte-akte wees de gemachtigde er terecht op dat dit document niet voldoet aan de voorwaarde van art. 9ter, §2, 1e lid, 3° Vreemdelingenwet, namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekende partij.

De geboorte-akte van de echtgenote van verzoekende partij doet er al zeker niet toe.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat in eerdere beslissing geen twijfels werden geuit omtrent de nationaliteit van verzoekende partij, laat verweerder gelden dat deze beslissing waren gebaseerd op het Somalisch paspoort van verzoekende partij.

Daar pas op 28.09.2015 aan het licht kwam dat dit paspoort vervalst was, is het vanzelfsprekend dat de beslissing voor deze datum geen gewag maakte van de onduidelijke identiteit van verzoekende partij.

[...]

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aangaven dat zij teneinde hun identiteit en nationaliteit te bewijzen een vervallen nationaal paspoort, een nationaliteitsverklaring, een geboortekte en een attest van de Somalische ambassade waarin is vermeld dat er tijdelijk geen Somalische paspoorten en identiteitskaarten kunnen worden afgeleverd aanbrachten. Verzoekers hebben daarnaast in deze aanvraag gesteld dat verweerder voorgaande aanvragen heeft afgewezen omdat het voorgelegde Somalische paspoort een vervalsing is en omdat de overige Somalische identiteitsstukken slechts een geringe bewijswaarde hebben. Zij hebben om aan verweerders kritiek tegemoet te komen het volgende gesteld in hun, bij aangetekend schrijven van 1 september 2016 ingediende, aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd:

“Cliënt voegt thans een nieuw bewijs bij om zijn afkomst, identiteit en nationaliteit aan te tonen.

De moeder van cliënt, mevrouw [A.S.M.] [...], heeft de Somalische nationaliteit én woont immers onder permanent verblijfs[s]tatuut in België doch gelet op het feit dat cliënt in de onmogelijkheid is om een gelegaliseerde geboort[ea]kte voor te brengen, liet hij een moederschapstest uitvoeren door een erkend labo in België (LIFE-ID uit Zwijnaarde). In bijlage wordt het analyserapport gevoegd, hetwelke als besluit weerhoudt dat ‘met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden besloten dat [A.S.M.], de biologische moeder is van [A.M.F.] (w=99,996%).

Gelet op het feit dat de Somalische nationaliteit van de moeder van cliënt nooit betwist werd door de Belgische autoriteiten én de afstammingsband tussen cliënt en zijn moeder thans sluitend is bewezen, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat cliënt eveneens van Somalische afkomst én nationaliteit is.”

Het door verweerder in zijn nota opgenomen standpunt dat “[h]et DNA-verslag [...] niet [...] werd ingeroepen als bewijs van de identiteit van de verzoekende partij” is, gelet op voorgaande vaststelling zonder meer incorrect.

Los van de vraag of de aangebrachte DNA-analyse, al dan niet samen met de andere door verzoekers aangebrachte stukken, kan worden beschouwd als bewijs van identiteit in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij van oordeel is dat deze DNA-analyse op zich of in combinatie met de andere voorgelegde attesten in casu niet wordt aanvaard als identiteitsbewijs. De motivering van de eerste bestreden beslissing is derhalve niet afdoende. Ze laat verzoekers niet toe te begrijpen waarom een volstrekt nieuw bewijselement, waarop zij sterk de nadruk legden in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, niet in aanmerking wordt genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd aangetoond.

3.3.2. Aangezien geenszins blijkt dat verweerder kennis heeft genomen van de DNA-analyse die verzoekers bij hun aanvraag voegden dient in casu tevens te worden geconcludeerd dat hij deze aanvraag niet aan een deugdelijk onderzoek heeft onderworpen en niet alle dienstige stukken bij zijn besluitvorming heeft betrokken, zodat ook dient te worden geconcludeerd dat verzoekers terecht aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK